

[Diderichsen.]

indtager en negativ eller en positiv stilling til kristendommen. Tværtimod, når begge standpunkter er repræsenteret, bliver diskussionen så meget des livligere og frugtbarere i klasseværelset. Det er naturligvis ikke et spørgsmål om tro eller ikke tro, men om kundskabsmeddelelse.

Kort sagt, det er ikke rigtigt at beskrive opgaven således, at klasselæreren blot skal lære at fortælle børnene en smule bibelhistorie. Det er nødvendigt for undervisningen på seminarierne at give de vordende lærere et bredt grundlag af almen forståelse at bygge på.

I virkeligheden vil den gældende bestemmelse medføre et alvorligt tilbageskridt for undervisningen både på seminarierne og i folkeskolen; denne påstand må jeg — trods undervisningsministerens indvending — fastholde.

De sidste 10-15 år har nemlig vist en udpræget tendens til en afgørende vending i seminariernes religionsundervisning. Dytige lærere kæmper for at frugtbar gøre det historisk-kritiske bibelsyn i undervisningen og søger nye veje, også nye pædagogiske veje, til at forklare, hvad kristendom er. Ved afkortningen lægger loven netop hindringer i vejen for sit eget berettigede krav om, at faget skal være kundskabsmeddelende, for det kræver nemlig som sagt tid og atter tid at meddele disse kundskaber.

Jeg kan ikke lade være med at bemærke, at der ligger noget vist komisk i, at de alvorsmænd, der står bag kravet om reduktion af kristendomsundervisningen af livsanskuelsesmotiver — jeg regner ikke undervisningsministeren med hertil — i virkeligheden også er med til at hindre denne undervisning i at udfolde sig efter mere tidsvarende saglige retningslinjer såvel fagligt som pædagogisk; de modarbejder i virkeligheden således deres egne synspunkter.

Jeg vil altså stadig væk fastholde, at groft taget levner loven kun seminarielæreren to muligheder; han må enten med sorg søge tilflugt hos den gamle, dogmatiske terpemetode eller lade undervisningen opløse sig i — lad mig sige det ganske rent ud — pjat. Jeg kan ikke tro, at flertallet i dette høje ting vil tage medansvar for en sådan udvikling. Er vi ikke netop fra alle

sider enige om, at seminariernes studieplaner så vidt muligt skal fremme de studerendes selvtænkning og selvstændige stillingtagen gennem ordentligt studiearbejde og derved fremme den almene forståelse af menneskelige problemer, hvad enten eleverne indtager en negativ eller en positiv stilling til det kristelige? Er det ikke netop det, betænkningen atter og atter indskærper? Hvorfor skulle det så ikke gælde faget kristendomskundskab som klasselærerfag i 1.-7. klasse?

Efter min mening er den foreslåede ændring i loven virkelig et meget beskedent krav om dog at give faget en rimelig chance ved, at undervisningen strækkes over et længere tidsrum — og det lægger jeg altså megen vægt på — helst 2 eller 2½ år med flere timer, f. eks. 4 gange 3 timer, sådan som kommissionen oprindeligt regnede med det, altså rundt regnet 196 timer.

Man bør ikke overse, hvor kraftig en reduktion det — selv med den ønskede forbedring — drejer sig om i forhold til fagets tidligere placering. Da ændringen betyder en tilbagevenden til ministerens eget oprindelige lovforslag, som igen bygger på seminariekommissionens betænkning, har jeg svært ved at forstå, at ministeren ikke kunne gå med til en sådan ændring.

Man må da spørge, hvad grunden er til, at denne afkortning har fundet sted under udvalgsbehandlingen. Hvad vil man opnå? Læser man i betænkningen og søger dér efter et svar, så finder man ikke ret meget, og når man undersøger forhandlingerne ved anden og tredje behandling, ser man, at ingen af ordførerne var inde på denne side af sagen, men der findes dog en antydning i betænkningen under bemærkningerne til ændringsforslag nr. 6, som jeg lige vil tillade mig at citere. Der står — for ikke at bruge tiden til for megen læsning, må jeg nøjes med den afgørende sætning —:

„Herved opnår man. . .“ — her har vi altså noget, man vil opnå, og det var også det, ministeren gentog nu i sit indlæg —

„Herved opnår man, at prøven efter det første år kun omfatter fag, hvori uddannelsen samtidig afsluttes.“

Synspunktet er altså, at så er disse fag